

JOHN LENNON
Randolf's party

It was Chrisbus time but Randolph was alone. Where were all his good pals. Bernie, Dave, Nicky, Alice, Beddy, Freba, Vigg, Nigel, Alfred, Clive, Stan, Frenk, Tom, Harry, George, Harold? Where were they on this day? Randolph looged saggly at his only Chrisbut cart from his dad who did not live there.

'I can't understan this being so aloneley on the one day of the year when one would surely spect a pal or two?' thought Rangolf. Hanyway he carried on putting ub the desicrations and muzzle toe. All of a surgeon there was amerry timble on the door. Who but who could be a knocking on my door? He opend it and there standing there who? but only his pals. Bernie, Dave, Nicky, Alice, Beddy, Freba, Vigg, Nigel, Alfred, Clive, Stan, Frenk, Tom, Harry, George, Harolb weren't they?

Come on in old pals buddies and mates. With a big griff on his face Randoff welcombed them. In they came jorking and labbing shoubing 'Haddy Grimble, Randoob.' and other hearty, and then they all jumbed on him and did smite him with mighty blows about his head crying, 'We never liked you all the years we've known you. You were never raelly one of us you know, soft head.'

They killed him you know, at least he didn't d i e a-lone did he? Merry Chrustchove, Randolph old pal buddy.

ΤΖΟΝ ΛΕΝΟΝ

Το πάρτι του Ροδόλφου

Μεταφράζει

ὁ Ξάνθιππος Βύσσιος
καὶ ὁ Μίμης Σουλιώτης

Εἶταν Χριστούγιεννα ὅμως ὁ Ροδόλφος εἶτανε μόνος. Πού να εἶταν ὅλοι οἱ παλιοὶ τοῦ φίλοι. Ὁ Μπάρνης, ὁ Δαβίδ, ὁ Νικολάκης, ἡ Αλίκη, ἡ Μπέδδη, ἡ Φρίνδα, ἡ Βίγκη, ὁ Γάρδος, ὁ Αλφρέδας, ὁ Κλάιβ, ὁ Σταν, ὁ Φρινκ, ὁ Θωμας, ὁ Χάρης, ὁ Γεώργης, ὁ Χάρολντ; Πού να εἶταν τέτια μέρα; Ὁ Ροδόλφος γκύταξε γλυμπημένα τὴ μόνη Χρωστουγεννιάτικη κάρθα τοῦ ἀπ το μπαμπα τοῦ που δε ζούσε ἐκεῖ.

«Δε μπορῶ να το καταλάβω αὐτο να εἶναι κανεὶς τόσο καταμόναχα τὴ μοναδικὴ μέρα τοῦ χρόνου που σίγουρα θα περίμενε ἕναν παλιόφιλο ἢ δύο;» σκέφτηκε ὁ Ροδόλφος. Χόπως και να εἶχε, εξακολούθησε να συνεχίζει τὴ συνέχεια αὐτὴ. Ὅποτε ἀκούστηκε εναχαρούμενο χτυπηματάκι στὴν πόρτα. Ποιὸς μα ποιὸς μπορεῖ να χτυπάει πάνω στὴν πόρτα μου; Τὴν ἀνξε και τότε, στέκονταν ἐκεῖ, ποιὸς ἄλλος; οἱ παλιοὶ τοῦ φίλοι. Ὁ Μπάρνης, ὁ Δαβίκος, ὁ Νικολάκης, ἡ Αλίκη, ἡ Μπέδδη, ἡ Φρίνδα, ἡ Βίγκη, ὁ Γάρδος, ὁ Αλφρέδας, ὁ Κλάιβ, ὁ Σταν, ὁ Φρινκ, ὁ Θωμας, ὁ Χάρης, ὁ Γεώργης, ὁ Χάρολδ αὐτοὶ δεν εἶταν;

Περάστε, φίλοι παλιόφιλοι και φιλαράκια. Με μεγάλο χαμόγελο στὸ πρόσωπό του ὁ Ροδόλφος τοὺς καλοσώρηκε. Εἰσέβαλαν σμπρώχνοντας γελώντας φωνάζοντας «Εφτεχισμένα Γρούμπαλα, Ρούδο», και ἄλλα ἐγκάρδια, και μετὰ χυμήξαν ὅλοι ἀπάνω του και τὸν βαρούσαν με μπουνιες στὸ κεφάλι ουρλιάζοντας «Ποτε δεν εἴσουν στ' ἀλήθεια δικὸς μας ξέρεις, χαζούλη».

Τὸν σκοτώσαν ξέρεις, τουλάχιστο δεν πέθανε μόνος, ἔτσι δεν εἶναι; Καλα Χριστόπουλος, Ροδόλφε φιλαράκο παλιόφιλε.